

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. a JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. v právní věci žalobce **PhDr. Doc. J. B., CSc.**, zastoupeného JUDr. Ondřejem Tošnerem, advokátem se sídlem Praha 2, Slavíkova 23/1568, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihočeského kraje**, odboru regionálního rozvoje, územního plánování, stavebního řádu a investic, U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 10. 3. 2008, č. j. 10 Ca 198/2007 – 34,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem ze dne 10. 3. 2008 zamítl krajský soud žalobu stěžovatele proti rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje, odboru regionálního rozvoje, územního plánování, stavebního řádu a investic ze dne 30. 7. 2007, č. j. KUJCK 15448/2007 OREG/9 (dále jen „rozhodnutí žalovaného“).

Rozhodnutím žalovaného bylo změněno rozhodnutí Městského úřadu Dačice, odboru stavebního úřadu ze dne 26. 3. 2007, č. j. OSÚ/4713-07/4063-05/BRUV, kterým byla stavebníku P. K. dodatečně povolena stavba: zahradní altán, jezírko, úprava vyrovnávacího schodiště a opěrné zídky, vydláždění terasy a kabelová přípojka NN na pozemku pozemková parcela č. 398, 397 a 396 v katastrálním území Dačice (dále též „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“).

Rozhodnutí žalovaného změnilo rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak, že byl upřesněn výrok rozhodnutí ve smyslu obsahu stavby a v jedné z podmínek stanovených pro dokončení stavby.

Proti rozhodnutí žalovaného podal stěžovatel žalobu. Krajský soud dospěl k závěru, že v předmětné stavební záležitosti byly naplněny zákonné podmínky pro dodatečné povolení dotčené stavby, neboť stavebník v řízení podle § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pro projednávanou věc (dále jen „stavební zákon“) prokázal, že dodatečné povolení stavby postavené bez stavebního povolení je v souladu s veřejným zájmem, a že rozhodnutí stavebního úřadu, jakož i žalovaného, odpovídají zákonu. Žalobu stěžovatele krajský soud proto podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) jako nedůvodnou zamítl.

Stěžovatel rozsudek krajského soudu napadl včasnou kasační stížností výslovně jednak z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem v předcházejícím řízení dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., dále z důvodu vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech, resp. je s nimi v rozporu, jakož i v tom, že v řízení před správním orgánem byl porušen zákon, a pro uvedené měl soud rozhodnutí žalovaného zrušit dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a dále z důvodu nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí a také v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku z důvodu, že řízení před krajským soudem bylo postiženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí soudu, stěžovatel spatřuje v tom, že bylo porušeno jeho právo na to, aby se vyjádřil ke všem skutečnostem v řízení nastoleným, čímž došlo k porušení jeho práva na spravedlivý proces zakotveného v čl. 36 Listiny základních práv a svobod.

Stěžovatel uvádí, že v dané věci mu bylo doručeno vyjádření žalovaného k žalobě dne 3. 3. 2008, přičemž již dne 10. 3. 2008 bylo krajským soudem rozhodnuto. Rozsudek byl stěžovateli doručen dne 14. 3. 2008. Stěžovatel přitom na vyjádření žalovaného reagoval replikou ze dne 12. 3. 2008 (v níž podrobněji reagoval na vyjádření žalovaného zejména ohledně stanovisek dotčených orgánů a dokumentace stavby), kterou odeslal dne 14. 3. 2008, tj. 11 den po obdržení vyjádření žalovaného k žalobě, což nelze považovat za lhůtu nijak dlouhou.

Stěžovatel se domnívá, že tím, že v řízení mu bylo upřeno právo vyjádřit se k argumentaci žalovaného (resp. jeho vyjádření již nemohlo být při rozhodování soudu zohledněno) došlo k vadě řízení před krajským soudem, která mohla mít vliv na zákonnost jeho rozhodnutí.

Stěžovatel uzavírá, že soud by neměl rozhodnout bez toho, aniž by dal účastníkům možnost vyjádřit se k projednávaným skutečnostem a podáním ostatních účastníků a doba mezi tím, kdy byl účastník vyrozuměn o tom, že byl žalovaným předložen spis, jeho vyjádření k žalobě a případné další listiny, by neměla být příliš krátká.

Další důvod podání kasační stížnosti stěžovatel spatřuje v tom, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou vydána v rozporu s ustanovením § 126 odst. 1 stavebního zákona a krajský soud měl rozhodnutí žalovaného pro tuto důvodně vytýkanou vadu řízení zrušit, neboť skutková podstata z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu

ve spisech, resp. je s nimi v rozporu, jakož i z důvodu, že při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon takovým způsobem, který mohl ovlivnit zákonnost.

Vydání rozhodnutí obou správních orgánů v rozporu s ustanovením § 126 odst. 1 stavebního zákona stěžovatel spatřuje v tom, že není předložen žádný doklad týkající se zájmů ochrany zemědělského půdního fondu.

Dne 12. 1. 2006 byl Městským úřadem Dačice, odborem životního prostředí, vydán pod zn. OŽP/1213-06/152-2006-VALZ souhlas k trvalému odnětí zemědělské půdy ze zemědělského půdního fondu na pozemku p. č. 398 v k. ú. Dačice v rozsahu 20 m² pro stavbu zahradního altánu. Stěžovatel uvádí, že výše uvedený souhlas se netýká stavby zahradního jezírka, a že tímto trvalým odnětím zemědělské půdy ze zemědělského půdního fondu se žádný dotčený orgán státní správy ani stavební úřad nezabýval.

Dle bodu 3. vyjádření Městského úřadu Dačice ze dne 1. 2. 2007, zn. OŽP/3721-07/228-2007/VALZ pak dle stěžovatele mělo být odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu provedeno stavebním úřadem při vydání příslušného rozhodnutí, což se však nestalo.

Stěžovatel argumentuje, že prvně uvedené stanovisko nemůže být podkladem pro rozhodnutí věci v souladu s ustanovením § 126 odst. 1 stavebního zákona, neboť se netýká celého předmětu řízení a druhé stanovisko stavebním úřadem nebylo respektováno, čímž bylo opět rozhodnuto v rozporu s tímto ustanovením.

Podle obsahu stížního tvrzení tím, že ve správním řízení nebyly předloženy řádné situace a další části projektové dokumentace dodatečně povolovaných staveb (dle stěžovatele byly doplňovány až dodatečně) a některé části dokumentace neobsahují datum zpracování a podmínka č. 1 rozhodnutí neobsahuje specifikaci dokumentace ve smyslu kdy byla zpracována, stěžovatel zřejmě namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného.

V kasační stížnosti stěžovatel také namítá, že nelze přezkoumat, kdy byla situace do spisu vložena a zda nedošlo i k porušení povinnosti správního orgánu umožnit účastníkům seznámit se se všemi podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim.

Dotčené orgány státní správy se dle stěžovatele vyjadřovaly k dokumentaci, která nezachycovala skutečný stav dodatečně povolovaných staveb (např. vzdálenost altánu od hranice pozemku stěžovatele) a nebyla úplná.

Stanovisko Městského úřadu Dačice ze dne 1. 2. 2007, č. j. OŽP/3721/07/228-2007/VALZ, nelze dle stěžovatele považovat za doklad, který by umožňoval stavebnímu úřadu rozhodnout v souladu s ustanovením § 126 odst. 1 stavebního zákona, neboť se týká „Stavebních úprav na pozemku p. č. 398“, avšak předmětem řízení o dodatečném povolení nejsou žádné stavební úpravy, ale stavby nové – altán, jezírko, přípojka NN. Stěžovatel tak považuje za důvodnou námitku, že nemůže být zřejmé k čemu se dotčené orgány vyjadřovaly a zda se jednalo o dokumentaci zobrazující stav věci skutečně takový, jaký je předmětem dodatečného povolení.

Tvrzenou nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů jak rozhodnutí žalovaného, tak rozhodnutí krajského soudu, stěžovatel spatřuje v tom, že se stavební úřad, žalovaný ani krajský soud nezabývali naplněním všech zákonných předpokladů – naplněním veřejného zájmu a souladem s vyhláškou č. 137/1998 Sb., o obecných technických požadavcích

na výstavbu, ve znění pro projednávanou věc (dále jen vyhláška č. 137/1998 Sb.) - pro dodatečné povolení stavby.

Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného ani krajského soudu není dále dle stěžovatele zřejmé, jak naplnění veřejného zájmu a dalších požadavků pro dodatečné povolení stavby bylo posouzeno, z jakých skutkových okolností bylo vycházeno a jaké závěry byly vzaty za nepochybně zjištěné. Absentuje také vyslovení úsudku o těchto skutečnostech a posouzení jejich právního významu, jakož i úvahy správního orgánu při jejich hodnocení.

Stěžovatel dále namítá, že žalovaný se nezabýval naplněním požadavků na odstup stavby altánu a oplocení dle ustanovení § 8 odst. 1 vyhlášky č. 137/1998 Sb. Dle stěžovatele taktéž nebylo prokázáno, že stavba je v souladu s obecnými technickými požadavky na výstavbu ohledně odstupu stavby altánu od hranic pozemku stěžovatele.

Nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného stěžovatel spatřuje také v tom, že k jeho námitce spočívající v poukazu na nesplnění požadavků ustanovení § 8 odst. 1 vyhlášky č. 137/1998 Sb. žalovaný ve svém vyjádření bez dalšího uvádí, že odstup 940 mm mezi stavbou oplocení a stavbou altánu je dostatečný pro naplnění požadavků urbanistických, architektonických, atd.

Namítané nesprávné posouzení právní otázky krajským soudem v předcházejícím řízení, stěžovatel spatřuje v tom, že krajský soud přejal argumentaci žalovaného, že pro dodatečné povolení stavby postačí naplnění souladu s územně plánovací dokumentací, cíli a záměry územního plánování, obecnými technickými požadavky na výstavbu, technickými požadavky na stavby a zájmy chráněnými zvláštními předpisy.

Stížní námitka nesprávně posouzené právní otázky spočívá v tom, že veřejný zájem nelze dle stěžovatele omezit na příkladný výčet dokumentů uvedený v ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona s nimiž musí být stavba v souladu. Zde uvedené skutečnosti považuje stěžovatel za určité minimum. Zpřísněný režim je dle stěžovatele u dodatečného povolení stavby odůvodněn jednak tím, že stavebník v dodatečném stavebním povolení v zásadě obdrží jak rozhodnutí o umístění, tak i povolení stavby a dále tím, že stavebník porušil (často vědomě) zákon, a nelze připustit, aby jeho postavení bylo výhodnější oproti stavebníkům postupujícím dle zákona.

Dle stěžovatele je na stavebním úřadu jaká kritéria s ohledem na konkrétní případ pro posouzení naplnění veřejného zájmu zvolit, ale nějaká stanovit musí. Nemůže pouze zkonstatovat, že stavebník prokázal soulad s veřejným zájmem, neboť takové rozhodnutí je nepřezkoumatelné.

Stěžovatel je názoru, že soulad s veřejným zájmem se nevyčerpává souladem s územně plánovací dokumentací, cíli a záměry územního plánování, obecnými technickými požadavky na výstavbu, technickými požadavky na stavby a zájmy chráněnými zvláštními předpisy. Veřejný zájem nelze ztotožňovat se zákonností. Stěžovatel považuje zákonnost pouze za jednu z podmínek naplnění kritéria veřejného zájmu.

Předmětné stavby dle stěžovatele nejsou stavbami, které by byly jakkoliv obecně prospěšné nebo pro stavebníka nezbytně potřebné a stavebník v řízení o dodatečném povolení stavby neprokázal v čem je dán veřejný zájem na dodatečném povolení provedených staveb.

Další stížní námitka se opírá o tvrzení, že žalovaný taktéž nevěnoval pozornost námitkám stěžovatele, kterými tento prokazoval dotčení svých nemovitostí – zastínění pozemku, narušení prostředí nevhodnými stavbami a úpravami, narušení vodních poměrů, přičemž žalovaným rozhodnutím se stěžovatel považuje zkrácen zejména na svém vlastnickém právu k sousedním nemovitostem.

Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti stěžovatele k první stížní námitce jiné vady řízení před krajským soudem spatřované v tom, že lhůta k podání repliky byla příliš krátká, uvedl, že nelze pouze s ohledem na faktickou lhůtu, kterou měl žalobce pro podání repliky, bez dalšího konstatovat, že v dané věci došlo k takovému zásahu do procesních práv žalobce, který by zpochybňoval zákonnost naříkaného rozsudku.

Žalovaný shrnuje, že ve svém vyjádření k podané žalobě zdůraznil skutečnosti, které vyplývaly i ze spisového materiálu, z odůvodnění žalovaného rozhodnutí a z příslušných právních předpisů, nebyly uváděny žádné nové skutečnosti a závěry, na které by bylo nezbytné požadovat reakci žalobce.

Ke stížní námitce, že v řízení nebylo v rozporu s ustanovením § 126 stavebního zákona předloženo nezbytné stanovisko dotčeného orgánu státní správy týkající se zájmů ochrany zemědělského půdního fondu, žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že zájmy ochrany zemědělského půdního fondu se nikterak nedotýkají práv a povinností stěžovatele a i v případě, že by v této věci došlo k pochybení, nemohla by tím stěžovateli vzniknout žádná újma.

Dle žalovaného bylo v posuzovaném správním řízení věci Městského úřadu Dačice, odboru životního prostředí, jako příslušného orgánu ochrany zemědělského půdního fondu, hájit zájmy ochrany zemědělské půdy. Tento orgán podal své písemné stanovisko a v průběhu řízení se účastnil svolaných ústních jednání, přičemž z žádného jeho projevu nevyplýval nesouhlas s dodatečným povolením předmětných staveb. Stavební úřad po celou dobu řízení postupoval v součinnosti s tímto dotčeným orgánem státní správy a své rozhodnutí vydal po dohodě s ním.

Žalovaný nesouhlasí s názorem stěžovatele, že stanovisko orgánu ochrany zemědělského půdního fondu nebylo respektováno. Stavební úřad se mohl ochranou zemědělského půdního fondu zabývat pouze v mezích své působnosti a pravomoci svěřené zákonem. K vydání souhlasu s trvalým odnětím není příslušný. Ochrana zemědělského půdního fondu proto vypořádal ve svém rozhodnutí stanovením podmínky č. 11 pro dokončení stavby.

Z protokolu o ústním jednání ze dne 6. 3. 2007 vyplývá, že účastníci řízení včetně stěžovatele byli obeznámeni se skutečností, že stavebníkovi bylo uloženo před vydáním rozhodnutí předložit upravený výkres situace. Poté, dne 14. 3. 2007 následovala výzva, kterou stavební úřad vyzval účastníky o možnosti seznámení se s podklady pro rozhodnutí a podání vyjádření. Ze strany stavebního úřadu byly učiněny veškeré úkony nezbytné k tomu, aby stěžovatel mohl plně využít svých procesních práv.

Možnost seznámit se se spisovým materiálem a se všemi podklady pro rozhodnutí měly i dotčené orgány státní správy. Dle žalovaného se proto nelze domnívat, že by z důvodu nesprávného nebo neúplného informování byla zcela zpochybněna jejich stanoviska předložená v průběhu řízení. Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů tak byla dle žalovaného vydána v souladu s ustanovením § 126 odst. 1 stavebního zákona.

Ke stížní námitce nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí z důvodu, že v podmínce č. 1 rozhodnutí odkazuje na dokumentaci, která není specifikována datem zpracování, žalovaný uvádí, že stavební úřad v této podmínce stanovil, že „stavba bude dokončena podle projektové dokumentace ověřené ve stavebním řízení, kterou vypracoval Ing. P. K., J. č. p. 290, D. V, 380 01 D.“ a příslušná dokumentace je dostatečně konkretizována ověřovací doložkou opatřenou stavebním úřadem.

Ke stížní námitce nesprávného výkladu ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, žalovaný odkazuje na své vyjádření k žalobě a dále zdůrazňuje, že ani v případě, kdy je zahájení řízení z moci úřední podmíněno předchozím porušením právní povinnosti ze strany stavebníka, si stavební úřad nemůže s odvoláním na požadavek prokázání veřejného zájmu počínat svévolně, určovat různé podmínky pro každý jednotlivý případ a ukládat doložení podkladů, které mu stavební zákon a související předpisy neumožňují požadovat. Žalovaný je přesvědčen, že veřejný zájem ve smyslu ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, plyne právě z obecně závazných právních předpisů případně ze stanovisek, posudků a vyjádření orgánů státní správy dotčených v konkrétní věci.

Tomuto výkladu dle žalovaného odpovídá i ustanovení nového stavebního zákona č. 183/2006 Sb., v platném znění, které již jako podmínku vydání dodatečného povolení stavby nevyžaduje prokázání stavby v souladu s veřejným zájmem, ale výslovně odkazuje na postup stanovený pro vydání stavebního povolení.

Ke stížní námitce, že není prokázáno splnění obecných technických požadavků na výstavbu ve vztahu k odstupové vzdálenosti altánu od stavby oplocení, žalovaný odkazuje na závěry uvedené ve svém vyjádření k žalobě (na str. 4).

Ohledně námitek stěžovatele prokazujících dotčení jeho nemovitostí – zastínění pozemku, narušení prostředí nevhodnými stavbami, narušení vodních poměrů, žalovaný zdůrazňuje, že stěžovatel takové námitky v průběhu řízení vůbec neuplatnil, nenamítal je ani ve svém odvolání podaném dne 11. 4. 2007 a nelze požadovat, aby žalovaný sám předvídal všechny skutečnosti, které by mohl stěžovatel vnímat jako dotčení ve svých právech a vypořádal je jako odvolací důvody.

Žalovaný považuje kasační stížnost stěžovatele za nedůvodnou a navrhuje, aby ji Nejvyšší správní soud zamítl.

Stěžovatel podal k vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti repliku datovanou dne 20. 5. 2007, krajskému soudu doručenu dne 5. 6. 2008.

V replice stěžovatel uvádí, že podstata prvního stížního důvodu tkví v obecné rovině, kdežto žalovaný se zaměřil na konkrétní vztah k řešenému sporu. Tím, že krajský soud rozhodl, aniž by dal stěžovateli možnost vyjádřit se k argumentaci žalovaného, došlo dle stěžovatele k porušení práva na spravedlivý proces.

Stěžovatel na podporu své argumentace odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2005, sp. zn. 6 Azs 28/2003, jehož závěry jsou dle stěžovatele aplikovatelné i na tento případ. Dle specifikovaného rozsudku nelze účastníku upřít právo na veřejné projednání jeho věci v jeho přítomnosti, včetně možnosti vyjádřit se k věci a rozhodl-li soud o věci bez nařízení jednání, aniž žalobci řádně doručil výzvu k vyslovení souhlasu s takovým

postupem, došlo v řízení k vadě, jež mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, a je proto důvodem pro jeho zrušení.

Dle stěžovatele v citovaném řízení šlo o to, že účastníku nebyla doručena výzva ke sdělení, zda souhlasí, aby soud rozhodl o věci bez nařízení jednání a uvedeným pochybením došlo ke zkrácení jeho práva na vyjádření se ve věci. Stěžovatel považuje za nepochybné, že toto právo je zkráceno i tehdy, neposkytne-li soud stěžovateli přiměřenou lhůtu k reakci na vyjádření žalovaného k žalobě tam, kde je rozhodováno bez nařízení jednání.

K otázce nezákonnosti rozhodnutí žalovaného z důvodu rozporu s ustanovením § 126 odst. 1 stavebního zákona stěžovatel doplňuje, že v řízení o dodatečném povolení stavby je povinností stavebního úřadu přezkoumat, zda stavba je v souladu se zájmy chráněnými zvláštními předpisy, tj. může kladně rozhodnout až tehdy, kdy bude mít všechna nezbytná souhlasná rozhodnutí, stanoviska a vyjádření vyžadována těmito předpisy, a to k celému předmětu řízení.

Názor, že neprojevení nesouhlasu lze považovat za zákonem o ochraně zemědělského půdního fondu výslovně vyžadovaný souhlas, je nesprávný. Povinností stavebního úřadu bylo přerušit řízení a k předložení souhlasu vyzvat žadatele.

K nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného spatřované stěžovatelem v absenci data vyhotovení projektové dokumentace, stěžovatel argumentuje, že je zcela běžné, že v řízení je postupně předloženo více projektových dokumentací či jejich úprav vypracovaných totožnou osobou a nesmí nastat pochybnost o tom, podle které dokumentace má být stavba provedena. Argumentace žalovaného, že se dokumentace (v souladu s ustanovením § 21 vyhlášky č. 132/1998 Sb. až po právní moci rozhodnutí) ověří a zašle stavebníku, nevyvrací důvodnost námitky. Účastníci řízení musí mít již po doručení rozhodnutí informaci o tom, dle jaké dokumentace má být stavba realizována.

Stěžovatel je názoru, že byl-li dán souhlas pouze ke „stavebním úpravám“, nelze to vydávat za souhlas se stavbami novými. Stěžovatel zde odkazuje na rozsudek Vrchního soudu v Praze č. j. 6 A 40/1996 - 140, který (ve vztahu k otázce povinnosti stavebního úřadu přezkoumávat stanoviska dotčených orgánů státní správy) potvrdil, že stavební úřad musí listinu, jejímž obsahem má být vázán, přezkoumat z hlediska procesního, resp. formálního, jinak porušuje zákon.

V závěru repliky stěžovatel ohledně porušení ustanovení § 88 stavebního zákona uvádí, že není možné připustit takový výklad zákona, který by stanovil mírnější kritéria pro dodatečné povolení stavby, než jaká jsou kladena na řádné stavební povolení.

Pokud by dle stěžovatele platila argumentace žalovaného, postupovali by všichni stavebníci protizákonným způsobem bez obav z jakéhokoliv postihu, neboť při dodatečném povolení stavby by postačovalo, aby stavební úřad pouze zkonstatoval, že soulad stavby s veřejným zájmem byl stavebníkem prokázán. (K tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 46/2006 – 75 ze dne 26. 6. 2007.)

Argumentace žalovaného novým stavebním zákonem svědčí dle stěžovatele spíše v jeho prospěch. Postup žalovaného dle stavebního zákona bude dle stěžovatele rozdílný podle charakteru jednotlivých dodatečně povolovaných staveb a okolností jejich realizace.

Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná.

Nejvyšší správní soud se nejprve zaměřil na stížní námitku tvrzené nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku spočívající v jiné vadě řízení před krajským soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Stěžovatel tvrzenou jinou vadu řízení spatřuje v tom, že mu bylo v řízení před krajským soudem upřeno právo vyjádřit se k argumentaci žalovaného.

Stěžovatel uvádí, že mu bylo doručeno vyjádření žalovaného k žalobě dne 3. 3. 2008, přičemž již dne 10. 3. 2008 bylo soudem rozhodnuto. Rozsudek byl stěžovateli doručen dne 14. 3. 2008. Stěžovatel přitom na vyjádření žalovaného reagoval replikou ze dne 12. 3. 2008, v níž podrobněji reagoval na vyjádření žalovaného zejména ohledně stanovisek dotčených orgánů a dokumentace stavby. Repliku k vyjádření žalovaného k žalobě stěžovatel odeslal dne 14. 3. 2008, tj. 11. den po obdržení vyjádření žalovaného, což nepovažuje za lhůtu nijak dlouhou.

Nejvyšší správní soud v posuzované otázce tvrzené jiné vady soudního řízení má za to, že nelze pouze s ohledem na faktickou lhůtu, kterou měl stěžovatel pro podání repliky k vyjádření žalovaného k žalobě, bez dalšího konstatovat, že v dané věci došlo k takovému zásahu do procesních práv žalobce, který mohl mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Nejvyšší správní soud k posuzované otázce taktéž považuje za nutné konstatovat, že se zaměřil na tvrzenou jinou vadu ve vztahu ke konkrétním okolnostem posuzovaného řízení před krajským soudem a neposuzoval tuto otázku v obecné rovině.

Důvodnost stížní námitky a tedy nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku krajského soudu ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., je totiž třeba posuzovat z hlediska konkrétní tvrzené jiné vady předcházejícího řízení před krajským soudem a jejího vztahu k možnému následku nezákonnosti rozhodnutí o věci samé.

Nejvyšší správní soud při posuzování této stížní námitky nemohl přisvědčit ani argumentaci stěžovatele, že závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2005, sp. zn. 6 Azs 28/2003 jsou aplikovatelné i na posuzovaný případ, neboť jak sám stěžovatel v replice k vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti uvádí, „v citovaném případě šlo o to, že účastníku nebyla doručena výzva ke sdělení, zda souhlasí, aby soud rozhodl o věci bez nařízení jednání“.

Závěry ohledně nedoručení výzvy k vyslovení souhlasu s rozhodnutím soudu o věci bez nařízení jednání nejsou aplikovatelné na posuzovaný případ namítané jiné vady.

Při posuzování namítané jiné vady soudního řízení bylo přihlédnuto i ke skutečnostem vyplývajícím ze soudního spisu, a to, že vyjádření žalovaného k žalobě došlo krajskému soudu dne 1. 11. 2007 a dále, že v soudním spisu se taktéž nachází záznam o nahlédnutí do spisu sp. zn. 10 Ca 198/2007 právním zástupcem žalobce (nyní stěžovatele) již ze dne 19. 2. 2008.

V kasační stížnosti (ze dne 24. 3. 2008) stěžovatel uplatnil i ty skutečnosti, které byly obsahem repliky (ze dne 12. 3. 2008) k vyjádření žalovaného k žalobě.

Nejvyšší správní soud z žaloby stěžovatele a z repliky stěžovatele k vyjádření žalovaného k žalobě zjistil, že stěžovatel v replice zopakoval žalobní námitky uplatněné v řízení před krajským soudem, které krajský soud neshledal důvodné a dále uvedl dva nové důvody

nezákonnosti rozhodnutí žalovaného či vady řízení před správním orgánem, které nebyly obsahem žalobních bodů. Konkrétně jde o tvrzení, že stanovisko dotčeného orgánu státní správy hájící zájmy ochrany zemědělského půdního fondu se nevztahuje k celému předmětu řízení, a že v řízení došlo k porušení povinnosti správního orgánu umožnit účastníkům seznámit se se všemi podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim, neboť stěžovateli není známo, že by situace v měřítku 1:250 byla založena ve spisu v době, kdy se s ním stěžovatel seznamoval.

K tvrzení stěžovatele, že stanovisko dotčeného orgánu státní správy hájící zájmy ochrany zemědělského půdního fondu se nevztahuje k celému předmětu řízení, Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatel v žalobě namítal nezákonnost či vadu správního řízení vztahující se k stanovisku orgánu ochrany zemědělského půdního fondu, z důvodů, že se stanovisko týká „Stavebních úprav na pozemku parc. č. 398“, avšak předmětem řízení o dodatečném povolení staveb nebyly stavební úpravy, ale stavby nové a dále ze skutkového důvodu, že předmětem dodatečného povolení jsou i stavby na pozemcích parc. č. 396 a 397 v k. ú. Dačice. Toto tvrzení však bylo vyvráceno žalovaným v jeho rozhodnutí. O obsahu namítané zprávy Městského úřadu Dačice ze dne 1. 2. 2007, zn. OZP/3/3721-07-2007/VALZ nemá ani Nejvyšší správní soud pochybnosti, že se týká všech dodatečně povolovaných staveb, což vyplývá nejen z bodu 3. podané vyjádření podle § 15 zákona č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu. Podle něho se jedná o vydání dodatečného povolení ke stavbám (tedy ne stavbě, ale stavbám – množné číslo, poznámka NSS) v současně zastavěném území obce ve vlastnictví fyzické osoby... Dále se uvedený orgán vyjadřuje konkrétně ke stavbě zahradního jezírka podle zákona č. 254/2001 Sb., o vodách, atd. Lze připustit, že uvedení zadání, jak jej popisuje stěžovatel nebylo zcela výstižné, avšak o odpovědi příslušného orgánu nelze pochybovat, jak výše již Nejvyšší správní soud uvedl. Tuto námitku tedy neshledal Nejvyšší správní soud důvodnou.

U tvrzení, že v řízení došlo k porušení povinnosti správního orgánu umožnit účastníkům seznámit se se všemi podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim, neboť stěžovateli není známo, že by situace v měřítku 1:250 byla založena ve spisu v době, kdy se s ním stěžovatel seznamoval, se nejedná o vyjádření ke všem v řízení nastoleným skutečnostem, ale o nově namítanou vadu správního řízení, kterou stěžovatel v žalobě neuplatnil, a proto by se jednalo o nepřipustné rozšíření žaloby o další žalobní bod.

Skutečnost, že krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného nemohl zohlednit při svém rozhodování repliku stěžovatele ze dne 12. 3. 2008, tak nemohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé.

Stížní námitka tvrzené jiné vady řízení před krajským soudem nebyla shledána v posuzované věci důvodnou, neboť Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že skutečnost, že krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného nemohl zohlednit při svém rozhodování repliku stěžovatele k vyjádření žalovaného k žalobě ze dne 12. 3. 2008, nemohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé.

V posuzované věci lze totiž dovodit, že by výrok rozhodnutí byl stejný i za situace, kdyby krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného mohl při svém rozhodování zohlednit i repliku stěžovatele k vyjádření žalovaného k žalobě.

V této souvislosti Nejvyšší správní soud taktéž uvádí, že v tvrzení, že v řízení došlo k porušení povinnosti správního orgánu umožnit účastníkům seznámit se se všemi podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim, neboť stěžovateli není známo, že by situace v měřítku 1:250 byla založena ve spisu v době, kdy se s ním stěžovatel seznamoval, neshledal podstatné porušení

ustanovení o řízení před správním orgánem, které by mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Z protokolu o ústním jednání ze dne 6. 3. 2007 vyplývá, že účastníci řízení včetně stěžovatele byli seznámeni se skutečností, že stavebníkovi bylo uloženo před vydáním rozhodnutí předložit upravený výkres situace. Poté následovala dne 14. 3. 2007 výzva, kterou stavební úřad vyrozuměl účastníky o shromáždění potřebných podkladů pro rozhodnutí a možnosti vyjádření k předloženým podkladům. Ze správního spisu vyplývá pouze, že stěžovatel prostřednictvím svého právního zástupce využil možnost vyjádřit se k podkladům, nikoliv, že se po jednání dne 6. 3. 2007 s podklady i osobně seznámil. Ze strany stavebního úřadu však byly učiněny kroky nezbytné k tomu, aby stěžovatel mohl plně využít svých procesních práv.

Nejvyšší správní soud se dále zaměřil na otázku naplnění zákonných předpokladů pro dodatečné povolení stavby dle ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona.

Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů jak rozhodnutí žalovaného, tak krajského soudu stěžovatel spatřuje v tom, že ani žalovaný, ani krajský soud se nezabývali naplněním všech zákonných předpokladů pro dodatečné povolení stavby dle ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, konkrétně naplněním veřejného zájmu a souladem s vyhláškou č. 137/1998 Sb.

Nenaplněním zákonných předpokladů pro dodatečné povolení stavby dle ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona stěžovatel v kasační stížnosti namítá nejen pochybení krajského soudu, který místo toho, aby pro důvodně vytýkanou vadu nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného, spočívající v tom, že nebylo prokázáno naplnění podmínky veřejného zájmu, napadené správní rozhodnutí zrušil, zatížil stejnou vadou i rozhodnutí své ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., ale i nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku krajského soudu, spatřovanou stěžovatelem v tom, že se krajský soud nezabýval naplněním veřejného zájmu a souladem s vyhláškou č. 137/1998 Sb. ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Stejným stížným tvrzením (že nebylo prokázáno naplnění podmínky veřejného zájmu, který však byl i přesto žalovaným zkonstatován) stěžovatel uplatňuje ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. také námitku, že krajský soud místo toho, aby pro důvodně vytýkanou vadu spočívající v tom, že skutková podstata z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech, resp. je s nimi v rozporu, napadené rozhodnutí měl zrušit, zatížil stejnou vadou i rozhodnutí své.

V souvislosti s nenaplněním zákonného předpokladu veřejného zájmu stěžovatel v kasační stížnosti namítá také nesprávné posouzení právní otázky krajským soudem v předcházejícím řízení ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud se nejprve zaměřil na přezkoumání námítky nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného i krajského soudu pro nedostatek důvodů spočívající v nezabývání se naplněním veřejného zájmu. V této souvislosti Nejvyšší správní soud z odůvodnění rozhodnutí žalovaného i krajského soudu zjistil, že jak žalovaný, tak krajský soud se v odůvodnění svých rozhodnutí otázkou naplnění zákonného předpokladu souladu s veřejným zájmem zabývali.

Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku nepřisvědčil žalobní námitce, že stavebník neprokázal, v čem je dán veřejný zájem na dodatečném povolení, neboť zastává

názor, že pokud stavebník všechny podmínky ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona splní, stavebnímu úřadu nezbyvá než stavbu dodatečně povolit.

Obecnou prospěšnost stavby či její nezbytnost v konkrétním případě pro bydlení označil krajský soud z pohledu citované právní úpravy za irelevantní.

Krajský soud v odůvodnění svého rozsudku argumentoval také shodnou judikaturou Nejvyššího správního soudu, konkrétně rozsudkem ve věci č. j. 2 As 11/2003 – 164 ze dne 23. 10. 2003, dostupného na www.nssoud.cz, dle kterého „zákonodárce dává vodítko v tom, že demonstrativně vyjmenovává s čím musí být daná stavba v souladu, aby bylo možno ji posoudit jako stavbu v souladu s veřejným zájmem; tj. je vyžadován soulad stavby s územně plánovací dokumentací, cíli a záměry územního plánování, obecnými technickými požadavky na výstavbu, technickými požadavky na stavby a zájmy chráněnými zvláštními předpisy a dále požaduje po stavebníkovi, aby v řízení o odstranění stavby podal žádost o její dodatečné povolení a předložil podklady a doklady vyžádané stavebním úřadem v jím stanovené lhůtě a v rozsahu jako k žádosti o stavební povolení. Za předpokladu, že stavebník splní všechny shora uvedené podmínky a není zde žádná jiná okolnost, která by soulad s veřejným zájmem vylučovala, stavební úřad stavbu dodatečně povolí.“

Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že stavebník v rámci řízení o odstranění stavby požádal o dodatečné povolení stavby, předložil podklady a doklady v rozsahu jako k žádosti o stavební povolení a v řízení prokázal soulad dodatečně povolované stavby s veřejným zájmem, vyjádřeným mimo jiné souladem s územním plánem, záměry a cíli územního plánování, obecnými technickými požadavky na výstavbu a zájmy chráněnými zvláštními předpisy.

Soulad stavebník dle žalovaného prokázal zejména projektovou dokumentací a požárně bezpečnostním řešením stavby, které vypracovala oprávněná osoba, vyjádřením Městského úřadu Dačice, odboru kultury a cestovního ruchu, jako orgánu státní památkové péče, Městského úřadu Dačice, odboru životního prostředí, jako orgánu státní správy na úseku ochrany přírody a krajiny, lesního zákona, ochrany zemědělského půdního fondu, vodního zákona a zákona o odpadech a vyjádřením vlastníků telekomunikačních a energetických sítí.

Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí taktéž uvedl, že z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je zřejmé, že stavební úřad zkoumal, zda stavba nezasahuje svými vlivy a účinky nad přípustnou míru sousední pozemky a stavby na nich. Dospěl přitom k závěru, že svým umístěním a vzhledem má jen minimální vliv na sousední pozemky a stavby na nich, a že neomezí vlastnická ani jiná práva jejich vlastníků.

Vzhledem k obsahu odůvodnění rozhodnutí žalovaného nelze přisvědčit námitce stěžovatele, že z odůvodnění rozhodnutí žalovaného není zřejmé, jak naplnění veřejného zájmu a dalších požadavků pro dodatečné povolení stavby bylo posouzeno, z jakých skutkových okolností bylo vycházeno a jaké závěry byly vzaty za zjištěné. Taktéž Nejvyšší správní soud nemůže přisvědčit stěžovatelem tvrzené absenci úsudku o skutkových okolnostech, absenci posouzení právního významu a absenci úvah správního orgánu při jejich hodnocení.

Úkolem krajského soudu v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného pak bylo přezkoumat napadené správní rozhodnutí z hlediska obsahu uplatněných žalobních námitek.

Krajský soud se námitkou, že stavba byla dodatečně povolena přesto, že stavebník neprokázal, v čem je dán veřejný zájem na dodatečném povolení stavby, zabýval. Stejně tak se krajský soud zabýval i žalobní námitkou, že se správní orgány nezabývaly naplněním

zákonného předpokladu pro dodatečné povolení stavby spočívajícím v souladu s vyhláškou č. 137/1998 Sb.

Nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného i krajského soudu pro nedostatek důvodů stěžovatel namítá také tvrzením, že ani žalovaný, ani krajský soud, se nezabývali souladem s vyhláškou č. 137/1998 Sb.

Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku k otázce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného proto, že se nezabýval souladem s vyhláškou č. 137/1998 Sb., konstatoval, že předmětná stavba, resp. její jednotlivé části plní doplňkovou funkci k objektu bydlení ve vlastnictví stavebníka a pokud pro tyto stavby nejsou ve stavebním zákoně ani v prováděcích předpisech, jmenovitě pak v ustanovení § 8 a násl. vyhl. č. 137/1998 Sb. stanoveny odstupy od hranic se sousedními pozemky, pak nelze činit závěr, že z důvodu neprokázání souladu staveb s obecnými technickými požadavky na výstavbu nebyly splněny podmínky jejichž splněním stavební zákon podmiňuje dodatečnou legalizaci staveb zbudovaných bez stavebního povolení.

Souladem jednotlivých částí stavby s obecnými požadavky na výstavbu se zabýval ve svém rozhodnutí i žalovaný (str. 6), když uvedl, že pro stavbu kabelového rozvodu není ve stavebním zákoně a prováděcích předpisech stanoven odstup od sousedního pozemku a ani pro ostatní dodatečně povolované stavby není zákonným způsobem stanoven odstup od sousedních pozemků, stejně jako není stanoveno předložení geometrického zaměření dodatečně povolované stavby. V případě zahradního altánu bylo dle žalovaného nutno zjistit, zda je umístěn tak, aby nedošlo k zásahu požárně nebezpečného prostoru na sousední pozemky.

Vzhledem k výše uvedenému lze konstatovat, že jak žalovaný, tak krajský soud se odstupem dodatečně povolovaných staveb od hranic se sousedními pozemky zabývali a stěžovatelem tvrzená nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného i krajského soudu pro nezabývání se souladem dodatečně povolovaných staveb s vyhláškou č. 137/1998 Sb. tak nemohla být shledána důvodnou.

Stěžovatel podporuje tvrzenou nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného i tvrzením, že k jeho námitce spočívající v poukazu na nesplnění požadavků § 8 odst. 1 vyhlášky č. 137/1998 Sb., žalovaný ve svém vyjádření k žalobě bez dalšího uvádí, že odstup 940 mm mezi stavbou oplocení a stavbou altánu je dostatečný pro naplnění požadavků urbanistických, architektonických, požadavků životního prostředí, hygienických, veterinárních, ochrany povrchových a podzemních vod, ochrany památek, požární ochrany, bezpečnosti, civilní ochrany, požadavků na denní osvětlení a oslunění a na zachování pohody bydlení.

Nejvyšší správní soud k tomuto podporujícímu tvrzení konstatuje, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného nelze bez dalšího dovodit pouze z vyjádření žalovaného k žalobě. Pro posuzovanou věc je rozhodné, že žalovaný i krajský soud se odstupem dodatečně povolených staveb od hranic se sousedním pozemkem zabývali v napadených rozhodnutích, a že pro dodatečně povolenou stavbu nebyl zákonným způsobem stanoven odstup od sousedních pozemků.

Nejvyšší správní soud tak shrnuje, že stížní námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného i krajského soudu pro nedostatek důvodů, spočívající v nezabývání se naplněním veřejného zájmu a souladem s vyhláškou č. 137/1998 Sb., neshledal důvodnou.

Stejně tak, s ohledem na obsah rozhodnutí žalovaného i krajského soudu, nebyla shledána důvodnou ani stížní námitka nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného i krajského soudu spočívající v tom, že z odůvodnění rozhodnutí žalovaného ani krajského soudu není zřejmé, jak naplnění veřejného zájmu a dalších požadavků pro dodatečné povolení stavby bylo posouzeno, z jakých skutkových okolností bylo vycházeno a jaké závěry byly vzaty za nepochybně zjištěné a také z důvodu absence vyslovení úsudku o těchto skutečnostech, absence posouzení jejich právního významu, jakož i absence úvahy správního orgánu při jejich hodnocení.

Nejvyšší správní soud zaměřil pozornost i na tvrzené nesprávné posouzení právní otázky krajským soudem v předcházejícím řízení ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Konkrétně stěžovatel nesouhlasí se závěrem krajského soudu (a žalovaného), že pro dodatečné povolení stavby postačí naplnění souladu s územně plánovací dokumentací, cíli a záměry územního plánování, obecnými technickými požadavky na výstavbu, technickými požadavky na stavby a zájmy chráněnými zvláštními předpisy.

Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného i napadeného rozsudku je přitom zřejmé, že žalovaný i krajský soud naplnění souladu s veřejným zájmem shledali v naplnění podmínek pro dodatečné povolení stavby upravených ustanovením § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona.

Posuzovanou otázku krajský soud (i žalovaný) posoudili v souladu s dřívější judikaturou Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek ve věci č. j. 2 As 11/2003 – 164 ze dne 23. 10. 2003), neboť stavebník splnil všechny zákonné podmínky pro dodatečné povolení stavby ve smyslu ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona (soulad stavby s územně plánovací dokumentací, cíli a záměry územního plánování, obecnými technickými požadavky na výstavbu, technickými požadavky na stavby a zájmy chráněnými zvláštními předpisy, podal žádost o dodatečné povolení stavby a předložil podklady a doklady vyžádané stavebním úřadem v jím stanovené lhůtě a v rozsahu jako k žádosti o stavební povolení) a nebyla zde žádná jiná okolnost, která by soulad s veřejným zájmem vylučovala.

Obdobnou otázkou se již dříve zabýval také Krajský soud v Hradci Králové, který v rozsudku ze dne 23. 3. 2006, č. j. 30 Ca 59/2005 – 51 dospěl k závěru, že při dodatečném povolování „černých staveb“ dle § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb., stavebního zákona, nelze od jejich stavebníků očekávat, že budou posuzovat soulad stavby s veřejným zájmem, požadovaný tímto zákonem, jiným způsobem, než kdyby žádali o vydání stavebního povolení.

V posuzovaném případě, kdy stavebník splnil všechny zákonem požadované podmínky pro to, aby stavba byla dodatečně povolena a nebyla zde žádná jiná okolnost, která by soulad s veřejným zájmem vylučovala, žalovaný nepochybil, když rozhodl o dodatečném povolení staveb již bez prokazování naplnění dalšího hlediska v souladu s veřejným zájmem nad rámec stanovený ustanovením § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona.

Ze stejného důvodu lze konstatovat, že krajský soud při posuzování této právní otázky nepochybil.

Nejvyšší správní soud tak neshledal stížní námitku nesprávného posouzení právní otázky krajským soudem v předcházejícím řízení důvodnou.

Nejvyšší správní soud se dále zabýval tvrzením stěžovatele, že žalovaný nevěnoval pozornost jeho námitkám, kterými prokazoval dotčení svých nemovitostí (zastínění pozemku,

narušení prostředí nevhodnými stavbami a úpravami, narušení vodních poměrů). V tomto tvrzení stěžovatel zřejmě namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného pro nedostatek důvodů.

Podstatnou okolností v souvislosti s námitkami prokazujícími dotčení nemovitostí stěžovatele je to, že je stěžovatel v průběhu řízení před stavebním úřadem ani v odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu neuplatnil. Krajský soud pak v odůvodnění svého rozsudku uvedl, že z tohoto důvodu nelze z absence reakce na tyto skutečnosti dovozovat závěry o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného pro nedostatek důvodů. S tímto závěrem krajského soudu lze souhlasit vzhledem k tomu, že žalovaný při rozhodování o odvolání stěžovatele přihlížel i k tomu, že prvostupňový správní orgán tuto otázku ve svém rozhodnutí hodnotil, přičemž z rozhodnutí žalovaného lze vyvodit, že s tímto hodnocením souhlasí (strana 5 přezkoumávaného rozhodnutí žalovaného).

Další stížní námitka spočívá v tom, že rozhodnutí obou správních orgánů jsou vydána v rozporu s ustanovením § 126 odst. 1 stavebního zákona, dle kterého, dotýká-li se řízení podle tohoto zákona zájmů chráněných zvláštními předpisy, rozhodne stavební úřad jen v dohodě, popřípadě se souhlasem orgánu státní správy, který chráněné zájmy hájí.

Stěžovatel v nezákonnosti rozhodnutí z důvodu vydání rozhodnutí správních orgánů obou stupňů v rozporu s ustanovením § 126 odst. 1 stavebního zákona spatřuje i vadu řízení před správním orgánem, neboť namítá, že pro tuto důvodně vytýkanou vadu řízení spočívající v tom, že skutková podstata z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech, resp. je s nimi v rozporu, jakož i, že při jejím zjišťování byl porušen zákon způsobem, který mohl ovlivnit zákonnost, měl krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušit.

Konkrétně stěžovatel namítá, že není předložen žádný doklad týkající se zájmů ochrany zemědělského půdního fondu.

Dle stěžovatele Souhlas k trvalému odnětí zemědělské půdy ze zemědělského půdního fondu na pozemku p. č. 398 v k. ú. Dačice v rozsahu 20 m² pro stavbu zahradního altánu (který se nikterak netýká stavby zahradního jezírka) Městského úřadu Dačice, odboru životního prostředí ze dne 12. 1. 2006, zn. OŽP/1213-06/152-2006-VALZ, nemůže být podkladem pro rozhodnutí ve věci v souladu s ustanovením § 126 odst. 1 stavebního zákona, neboť se netýká celého předmětu řízení.

Druhé vyjádření Městského úřadu Dačice ze dne 1. 2. 2007, zn. OŽP/3721-07/228-2007/VALZ nebylo dle stěžovatele stavebním úřadem respektováno, neboť dle jeho bodu 3. mělo být odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu provedeno stavebním úřadem při vydání příslušného rozhodnutí, což se však nestalo. Stěžovatel argumentuje, že tímto bylo opět rozhodnuto v rozporu s ustanovením § 126 odst. 1 stavebního zákona.

Dle stěžovatele se trvalým odnětím zemědělské půdy ze zemědělského půdního fondu týkající se stavby zahradního jezírka žádný dotčený orgán státní správy ani stavební úřad nezabýval.

K této stížní námitce nezákonnosti rozhodnutí žalovaného (i správního orgánu prvního stupně) se Nejvyšší správní soud vyjádřil již výše a na toto vyjádření odkazuje.

Nejvyšší správní soud při posuzování projednávané kasační stížnosti neshledal řízení před krajským soudem zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci

samé, ani nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí a ani nicotnost rozhodnutí správního orgánu.

Stěžovatel již v žalobě namítal nezákonnost rozhodnutí žalovaného spočívající v tom, že Stanovisko Městského úřadu Dačice ze dne 1. 2. 2007, č. j. OŽP/3721/07/228-2007/VALZ nelze považovat za doklad, který by umožňoval stavebnímu úřadu rozhodnout v souladu s § 126 odst. 1 stavebního zákona, neboť se týká „Stavebních úprav na pozemku p. č. 398“, avšak předmětem řízení o dodatečném povolení nejsou žádné stavební úpravy, ale zejména stavby nové – altán, jezírko, přípojka NN.

Stěžovatel považuje za důvodnou námitku, že nemůže být zřejmé k čemu se dotčené orgány vyjadřovaly (a zda se jednalo o dokumentaci zobrazující stav věci skutečně takový, jaký je předmětem dodatečného povolení).

Ve výše uvedeném tvrzení stěžovatel zřejmě spatřuje nesprávné posouzení právní otázky (důvodnosti námítky) krajským soudem v předcházejícím řízení.

Krajský soud k této otázce v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl: *„Ze stanovisek dotčených orgánů státní správy je také zřejmé, že byla vydána na podkladě projektové dokumentace a nedůvodná je proto i námitka stran nepřesného vymezení předmětu řízení. Navíc lze také připomenout, že jednotlivé stavby jsou blíže specifikovány např. ve výzvě a rozhodnutí ze dne 4.8.2006, které bylo dotčeným orgánům státní správy doručováno.“*

„Stavební výkresy jednotlivých staveb, jakož i celková situace v měřítku v rozmezí cit. vybláškou stanoveném, dokumentace předložená stavebníkem obsahuje. Rozhodný pro posouzení je pak skutečný stav, zjištěný k době kdy úřad rozhodoval. Irelevantní je proto na dokumentaci uvedené označení, že se jedná o stavební úpravy, když dokumentace znázorňuje v případě situačního plánu stavbu celou, a stavební výkresy pak jednotlivé stavby, včetně kabelového rozvodu.“

Při přezkoumávání důvodnosti námítky se Nejvyšší správní soud ztotožnil s názorem krajského soudu, neboť přesto, že v posuzovaném případě nebyl užitý název projektové dokumentace zcela přesný, výčet staveb a informace o jejich druhu a umístění vyplývaly ze žádosti o dodatečné povolení stavby a z obsahu předložené projektové dokumentace. Pouze na základě názvu projektové dokumentace nelze dovodit závěr, že není zřejmé k čemu se dotčený orgán státní správy vyjadřoval.

Zřejmě nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného stěžovatel namítá v tvrzení, že některé části dokumentace neobsahují datum zpracování a podmínka č. 1 rozhodnutí neobsahuje specifikaci dokumentace (kdy byla zpracována) a v tomto ohledu lze rozhodnutí považovat za neurčité. V žalobě tato námitka uplatněna nebyla. Nejvyšší správní soud se jí však zabýval s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se vlivu nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu na nepřezkoumatelnost rozhodnutí soudu.

Např. dle rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 12/2005 - 51 ze dne 26. 1. 2006, dostupného na www.nssoud.cz *„Rozhodnutí správního orgánu v řízení o uložení pokuty, jebož výrokem I. se bez dalšího odůvodnění řízení zastavuje a jebož výrokem II. se ukládá pokuta, je nepřezkoumatelné – ve vztahu k výroku I. pro nedostatek důvodů, ve vztahu k oběma výrokům pro nesrozumitelnost spočívající v jejich vzájemné rozpornosti. K této vadě Nejvyšší správní soud přiblížně z úřední povinnosti, byla-li zcela pomínuta odvolacím správním orgánem a krajským soudem, jejichž rozhodnutí se vypořádala pouze s odvolacími/žalobními námitkami, nevěnovala však pozornost nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně.“*

Obdobně i dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2003 ve věci č. j. 2 Ads 33/2003 - 78, taktéž dostupného na www.nssoud.cz: „Nejvyšší správní soud není vázán důvody kasační stížnosti podle § 109 odst. 3 s. ř. s., je-li rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný. Takový je i rozsudek zamítající žalobu na základě nedůvodnosti v žalobě uplatněných námitek a nepřibližující přítom ke skutečnosti, že samo správní rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost spočívající ve vnitřní rozpornosti výroku a ve vzájemné rozpornosti výroku a odůvodnění. Takové rozhodnutí měl krajský soud zrušit bez ohledu na žalobní námítky (§ 76 s. ř. s.).“

Nejvyšší správní soud je stejného názoru jako stěžovatel, že pokud podmínka č. 1 rozhodnutí o dodatečném povolení stavby odkazuje na projektovou dokumentaci, musí být jasné o jakou projektovou dokumentaci se jedná. Datum zpracování projektové dokumentace je jedním z důležitých údajů umožňujících její řádnou specifikaci.

Stavební úřad v podmínce č. 1 stanovil, že „stavba bude dokončena podle projektové dokumentace ověřené ve stavebním řízení, kterou vypracoval Ing. P. K., J. č. p. 290, D. V, 380 01 D.“.

Nejvyšší správní soud v posuzované otázce dospěl k závěru, že absence data vyhotovení projektové dokumentace nezpůsobila nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí, neboť správní spis obsahuje jedinou projektovou dokumentaci ověřenou ve stavebním řízení vypracovanou Ing. K.

K argumentaci stěžovatele, že všechny podstatné informace a podmínky pro provedení stavby musí být obsaženy v rozhodnutí, které musí být samostatnou a celistvou informací o řízení a o tom, jak v něm bylo rozhodnuto již v okamžiku jeho vydání, Nejvyšší správní soud konstatuje, že namítaná absence data vyhotovení ověřené projektové dokumentace vypracované Ing. K. není s argumentací stěžovatele v rozporu. Namítaný nedostatek projektové dokumentace není schopen sám o sobě přivodit závěr, že rozhodnutí správního orgánu není samostatnou a celistvou informací o tom, jak bylo v řízení rozhodnuto.

Stěžovatel v kasační stížnosti dále uvádí, že v řízení nebyly předloženy řádné situace a další části projektové dokumentace dodatečně povolovaných staveb, a že nelze přezkoumat, kdy byla situace do spisu vložena a zda nedošlo i k porušení povinnosti správního orgánu umožnit účastníkům seznámit se se všemi podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim.

Dle stěžovatele se také dotčené orgány státní správy vyjadřovaly k dokumentaci, která nezachycovala skutečný stav dodatečně povolovaných staveb (např. vzdálenost altánu od hranice pozemku stěžovatele) a nebyla úplná.

Ohledně dvou výše uvedených stížných tvrzení Nejvyšší správní soud ze soudního spisu zjistil, že tato tvrzení stěžovatel neuplatnil v žalobě. Stěžovatel v žalobě pouze uvedl, že bez řádné, úplné a pravdivé dokumentace nemohly správní orgány obou stupňů vycházet ze spolehlivě zjištěného stavu věci.

Stěžovatel v těchto tvrzeních nenamítá pochybení krajského soudu, ať už spočívající v nesprávném posouzení otázky krajským soudem v předcházejícím řízení, či vadu správního řízení, kterou stěžovatel důvodně vytkl v řízení před krajským soudem a krajský soud, který ve věci rozhodoval napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit, či zmatečnost řízení před krajským soudem, nebo nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. V úvahu nepřichází ani důvod kasační stížnosti ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající

v nezákonnosti rozhodnutí krajského soudu o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení. Výše uvedené důvody také stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí je přezkoumáváno, ač tak učinit mohl. V souladu s ustanovením § 104 odst. 4 s. ř. s. proto Nejvyšší správní soud považuje tyto stížní námitky za nepřipustné.

Nejvyšší správní soud při přezkoumávání projednávané kasační stížnosti neshledal tvrzené nesprávné posouzení právní otázky krajským soudem v předcházejícím řízení, ani vadu řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech, resp. je s nimi v rozporu, jakož i v tom, že v řízení před správním orgánem byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tyto důvodně vytýkané vady měl krajský soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit, ani nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí a také v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.) a žalovanému náklady řízení nevznikly, proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že se žalovanému nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 11. prosince 2008

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu